
Allehelgensdag

En prædiken af

Kaj Munk

Udgivet i 2015. Teksten må i denne form frit benyttes med angivelse af Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet, som kilde.

Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet.

Indhold

Allehelgensdag	4
Allehelgensdag	4
Metadata om værket	4
Metadata om værket	4

Allehelgensdag

Allehelgensdag

Prædikedag Allehelgensdag

Prædikedato 02. november 1941

Prædiketekst Matthæus 5,1-12

Prædikested Vedersø Kirke

Prædiken ID P021141-01

Kilde (Med Ordets Sværd, 37-41)

Allehelgensdag.

Det er Allehelgensdag. Vi gaar til vore Grave. Ak, det er saa koldt. Hvorfor ligger De dødes Dag her i den døde Tid? Var det ikke meget kristeligere, om den var lagt i Maj Maaned, og vi kunde staa ude ved Eføjen og lade Blomsterduft og Fuglesang fortælle os Opstandelsens Evangelium?

Nej, for det kender Blomsterne og Fuglene ikke. Opstandelsen har ikke noget at gøre med den stakkels jordiske Vaar, der varer en kort Stund og jages af Sommer og Høst og Vinter igen i Aarets evige Rundgang. I Naturens Rige er Vaar og Vinter lige stærke, lige "evige"! Den ene kan lige saa godt kalde sig for Sejrherr som den anden.

Derfor er det egentlig godt, at der er saa trist og uhyggeligt paa Kirkegaarden nu. Det klipper Hovedet af den billige Lyrik. Det fortæller os, at Døden er Døden — ganske uden formildende Omstændigheder. Og det minder os om, at den Vaar, vi staar her og har saa bitterlig Brug for, skal vi ikke hente hos Aarstiden eller fra et lunere Himmelstrøg; den er uafhængig af Tid og Sted; den faas kun hos Jesus Kristus.

Men kan vi hente den hos ham? Hvad ved vi egentlig om Døden? Intet. Ingen. Og skal vi tro paa, at de døde er hjemme hos Gud, er der saa ikke noget med, at de skal have troet paa Jesus? Men det ved vi ikke, om de gjorde. Det var den Slags Ting, vi ikke talte sammen om. Vi er jo ikke mere religiøse hjemme ved os, end Folk er flest. Saa er det mon ikke det bedste, bare at pusle lidt om Graven og fælde en Taare og saa forøvrigt ikke spekulere for meget over den Slags Ting?

Min kære Ven, jeg ved ikke mere om Døden end du. Sandsynligheden taler lige stærkt for, at død er død, som at død er levende. Det er fifty-fifty. De er lige gaadefulde, om du vil, lige latterlige, de to Tanker, at vi fortsætter Livet, og at alt er forbi.

Men hør! nu siger jeg: sæt. Sæt, den Døde er et eller andet Sted og trænger saa inderlig til en Bøn fra dig!

Jeg vilde gaa til mine Grave og bede den Bøn.

Og saa vilde jeg lade alle Tanker fare og bare klynge mig til Troen paa Guds Kærlighed. Jeg vil bede om, at jeg kan blive saa fattig i Aanden, at Himmeriges Rige kan være mit. Jeg vil prøve at tro Vorherre Jesus, naar han siger: Salige er de, som sørger. For de skal husvales.

Og saa vil jeg først tænke inderligt paa den, hvis Grav jeg staar ved, lukke Øjnene og prøve at se for mig det kære Ansigt lyslevende endnu engang, lytte inde i mit Sind efter det fjerne Ekko af den kendte Stemme. Og videre vil jeg lade mine Tanker gaa til alle de dyrebare, som har været mig saa nær engang, og som Jorden har stjaalet fra mig. Med et Stik i Hjertet vil jeg mærke, hvordan jeg allerede er begyndt at glemme dem; det er længe siden, jeg rigtig har savnet dem, og kun i en Taage skelner jeg deres Ansigter og Hænder. Da hvisker jeg: Tilgiv mig. Og jeg bliver saa glad for, at Jesus har lært mig, Gud er ikke en saadan upaalidelig og glemsom en som mig; han er trofast; de er ikke snydt med *ham*.

Og jeg nikker til Graven, og mit Nik gælder alle de Tuer, jeg har set voxe op ved Siden af min Livsvej, de Aar, der er gaaet. Jeg tænker paa alt godt, vi har delt sammen, paa al Glæde og Godhed, I har givet mig, paa glade Smil og varme Haandtryk og fortrolige Venneraad. Jeg tænker paa det, der har gjort ondt, sommetider var det vel jeres Skyld, det betyder ikke noget for mig mere, sommetider var det min, det er værre — er det muligt, Herre Jesus, kan den Naade gives mig, at jeg virkelig engang skal faa Lov at mødes med dem og sige dem mit Omforladelse?

Men nu siger jeg jer Tak — Tak for alle dyre Minder, smaa og store. Gud velsigne jer for hvert Lysglimt, I lod falde over min Vej.

Aah, I mine stakkels døde Venner! paa eengang staar jeg her og er levende og føler det saa Synd for jer døde. I kunde jo ogsaa godt have levet endnu. Mangen god Dag har I spildt dernede i Jorden. Vi kunde have fulgtes ad hjem fra Kirke til en lun Stue og en varm Kop Kaffe og haft det prægtigt sammen endnu engang.

Aah nej, hvordan er det, jeg staar og tænker? Saadan vil jeg ikke tænke. Jeg vil løfte mine Øjne fra Graven her op mod Himlen, der hænger saa lav og sort over mig, som var den et Kistelaag. Paa en Maade er den det jo. Jeg gaar med Døden i Kroppen. Vi er ikke saa langt fra hinanden, I dernede og jeg. Men hvordan er det, jeg taler til jer? I er jo ikke dernede. Jeg lagde en Krop i Graven, et Legeme saa underligt fremmed, slet ikke den, jeg kendte og holdt af. Livet var borte. — Hvor var Livet? hvor var den, jeg kendte og holdt af? Ingen kan sige mig det. Der er intet sikkert fortalt mig om Tilstanden derovre. Helvede — jeg ved ikke, hvordan det er indrettet, eller hvor lang Evigheden i Helvede er. Skærsilden — ja, jeg tror paa en Lutring, uden hvilken det ikke er muligt at træde frem

for den Hellige. Men hvordan den sker, ser jeg ikke for mig. Søvn — hvad ved jeg om Dødens Blund, som vi kalder den sidste Hvile, den lange Søvn? Alt det ved jeg lidet og intet om. Men jeg ved en Fortælling om en, der ogsaa var lagt i Graven, men han skød Jorden til Side og vandrede op ad en Stige af Lys og brød sig Vej gennem den lukkede Himmel. Herre Jesus, er du deroppe i den Vaar, der ikke er Jordens, men Evighedens? Skimter jeg gennem de sorte Skyer det hvide Skær af dit straalende Klædebon og bag ved dig Lys efter Lys fra Ansigter, der engang lyste for mig her paa Jorden?

Herre Jesus, det er min Ven, min Mor, mit Barn, min Elskede. Vil du klare dem, vil du vogte dem, vil du være god ved dem, vil du give mig at være sammen med dem engang igen? Jeg beder for dem, jeg beder for mig selv, for alle de døde og os, der skal dø: Fader vor, du som er i Himlen, helliget worde dit Navn, komme dit Rige, ske din Vilje som i Himlen saa og paa Jorden, giv os i Dag vort daglige Brød, forlad os vor Skyld, som vi ogsaa forlade vore Skyldnere, led os ikke i Fristelse, men fri os fra det onde; thi Riget er dit, Magten og Æren i Evighed, Amen, i den Opstandnes Navn, Amen. Og fra de salige derhjemme svarer det Amen.